

Kịch bản 8

Thầy thông giáo lễ-loi

Mục đích: truyền giảng cận Giáng-sinh

Thời lượng: 30 phút

Không gian: Thành Giêrusalem đương thời Chúa Cứu Thế

Các vai diễn:

Élisê: Một thầy thông giáo khoảng 80 tuổi, kính sợ Chúa, nhưng mắt đã bị lòa.

Êxotê: Đứa cháu ngoại gái khoảng 12 tuổi.

Rutô: Người con gái khoảng gần 40 tuổi.

Simêôn: Người con trai khoảng hơn 30 tuổi.

Ánh sáng: hơi tối trên sàn diễn

**Nhạc: độc tấu Guitar bài “Thoạt đến đêm nọ” trong 10 giây
và chỉ còn văng vẳng khi bắt đầu đọc Tiếng vọng.**

Tiếng vọng: Trong đêm mà Chúa Cứu Thế giáng sinh, có một vì sao lạ lùng đã hiện ra trên bầu trời, để báo hiệu và dẫn đường cho các nhà thông thái ở Đông phương. Nhờ đó, họ có thể vượt qua hàng ngàn dặm đường và đến tận ngôi nhà nhỏ, bên cạnh máng cỏ Bêtlêhem, để được nhìn thấy và thờ lạy Đấng Cứu Thế. Khi họ đi ngang qua Giêrusalem, có một người ở đó rất muốn cùng đi với họ, để được gặp Đấng Cứu thế vừa mới ra đời. Nhưng khi người ấy tìm đến được nơi ở của các nhà thông thái, thì họ đã không còn ở đó. Câu chuyện sau đây sẽ nói về những ngày còn lại của cuộc đời người ấy tại Giêrusalem ...

Phần 1

Ánh sáng: khá sáng

Nhạc: vui vẻ

Trước cửa một ngôi nhà nhỏ tại Giêrusalem, một bé gái khoảng 12 tuổi đang ngồi dưới bóng cây vả để học bài. Em ngồi gọn trên chiếc ghế gỗ đã cũ kỹ và cứ đọc đi đọc lại những dòng chữ ở trước mặt:

- “Sau khi được hồi hương từ Babylon trở về, tổ phụ chúng ta đã xây dựng lại Giêrusalem một cách hào hùng và đến nay đã được 483 năm, ... 483 năm, ... 483 năm, ... sao mà khó nhớ quá!” Em vừa ngáp vừa đưa tay lên che miệng.

Bỗng một tiếng nói từ trong nhà vọng ra:

- “Con đã học bài xong chưa, Êxotê?”

- “Dạ! Có gì vậy, ngoại?”

- “Một lát nữa con giặt lại giùm ông ngoại mấy cái áo nhé! Hôm nay sao gió mạnh quá, ông chưa kịp lấy đồ vô mà đã bay xuống đất mấy cái rồi.”

- “Hihi ...! hổng sao đâu ông ngoại, để con làm cho! Tại hôm nay bài học hơi dài, cho nên con mới quên lấy đồ vô đó ...! Nhưng mà ..., ông ngoại ơi!”

Cụ già vừa bước ra chầm chậm vừa hỏi:

- “Gì đó con?”

Mặc dù đôi mắt đã bị kéo mây, nhưng ông cụ vẫn còn nhớ đường đi nước bước trong nhà. Đứa cháu nhanh nhẩu nhảy xuống khỏi chiếc ghế cũ và dìu ông cụ ngồi vào:

- “Ông ngoại ngồi đi ông ngoại! Con nghe mẹ nói là ... hồi trước ... ông ngoại ... rất giỏi Kinh thánh.”

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: sâu lắng hơn

Ông cụ khẽ gật đầu:

- “Ồ, đó là quyển sách mà ta say mê hơn hết trên đời này! Nhưng ngoài ra, ta lại còn là người có chữ viết rất khéo. Bởi vậy, ta đã được những người lãnh đạo trong Giáo-hội chọn làm người sao chép Thánh-kinh từ khi còn trẻ đó, con!”

Cô bé cũng ngồi xuống một khúc cây ở gần đó mà người ta dùng để chẻ gỗ:

- “Ồ, thì ra là như vậy! Nhưng mà việc sao chép Thánh kinh có khó không, ông ngoại!”
- “Khó vô cùng! Vì Thánh-kinh là quyển sách thiêng liêng, nên người ta không thể sao chép một cách máy móc được. Phải hiểu rõ ý nghĩa của Thánh kinh, thì mới có thể sao chép một cách chính xác được!”
- “Vậy ..., chắc ông ngoại phải học nhiều lắm, mới có thể sao chép được Thánh kinh?”
- “Đương nhiên là như vậy! Học về những điều chúng ta đã hiểu, và học cả về những điều mà chúng ta chưa hiểu nữa!”

Cô bé vừa nhú mày vừa nói:

- “Học về những điều mà ... chúng ta chưa hiểu ...? Nghĩa là sao vậy ..., ông ngoại?”
- “Có những câu Thánh-kinh mà không ai có thể hiểu hết được ý nghĩa của nó. Cho nên, chúng ta phải suy gẫm và chờ đợi cho tới khi nào có thể hiểu được, dẫu chỉ một phần mà thôi!”

Cô bé hơi gật đầu một chút:

- “Dạ ..., con hiểu rồi! Nhưng mà ... con thấy ngán quá ... khi nghĩ tới ... một quyển Kinh thánh ... dày như vậy!” Cô tỏ ra ngán ngẩm.
- “Hahahaha ..., đó là công việc của các học giả, con à! ... Nhưng ... kể từ khi bị làng mất thì ... ông đã không còn có thể đọc Thánh kinh được nữa!”
- “Nhưng ... mẹ nói là ... ông vẫn còn ... rất giỏi Kinh thánh!”
- “Phải, ai lại có thể quên được những điều trọng đại nhất trong đời mình, hả con?”

Cô bé đưa tay gãi đầu:

- “Dạ ..., nhưng con không biết tại sao ... mình học chỉ có mấy câu lịch sử ngắn ... mà ... vẫn không thuộc.”
- “Ồ, có gì đâu, chỉ vì con chưa yêu thích môn học đó, thế thôi! Vậy ... còn mấy hôm trước, con học bài như thế nào mà ông gọi mãi con cũng chẳng trả lời vậy?”

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: im lặng

Cô bé có vẻ hơi bối rối:

- “D ạ ạ ạ ...! hôm trước là ... coooooon ...”
- “Nói thật cho ông biết đi, con đi chơi ở xóm trên phải không?”

Cô bé lắc đầu:

- “Dạ, ... khôôôông!”
- “Ừa, không lẽ con lại đi chơi ở gần tường thành Giêrusalem hay sao?”
- “Dạ, ... khôôôông!”
- “Ừa, vậy thì con đi đâu?”

Cô bé hơi ngập ngừng:

- “Dạ, ... con đi ... xem một người ... làm phép lạ!”

Ông cụ nhú mày :

- “Cái gì ...? Ông có nghe làm không ...? Một người ... làm phép lạ à ...? Này, Êxotê, con có hiểu là mình vừa mới nói gì đấy chứ?”

Cô bé tỏ ra hơi nghiêm chỉnh:

- “Dạ, ... hiiiiiiểu!”

Ông cụ thắc mắc:

- “Thế nghĩa là sao, Êxotê? Này, ông biết con là một đứa cháu ngoan ngoãn! Hãy kể lại cho ông nghe xem nào!”

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: vui vẻ

Cô bé gật đầu cách vui vẻ:

- “Dạ ạ ạ ..., cách đây mấy hôm, con tình cờ đi theo các bạn để dạo chơi ở gần Đền thờ. Ông ơi, con thấy có một người đi ngang qua và có rất nhiều người đi theo người ấy ...”

Ông lão cắt ngang:

- “Như vậy là một vị quan. Ông đã nói với con rồi, phải tránh những đám người như thế! Đừng chạm tới họ không tốt chút nào đâu con!”

Cô bé lắc đầu:

- “Không phải ông ơi, đây không phải là một vị quan đâu! Con thấy mặt của ông ấy hiền thật là hiền ...!”
- “Làm sao mà con biết được một người hiền hay là dữ, khi chỉ mới gặp có lần đầu?”
- “Dạ, người ấy hiền thật mà! Con thấy người ấy nói năng với những người đi theo thì nhỏ nhẹ, mà ánh mắt thì lúc nào cũng dịu dàng!”

Ông cụ có vẻ hơi suy nghĩ:

- “Chà, nếu có một người như vậy thì cũng ... là một điều tốt!”
- “Ông biết không, khi đi ngang qua một người mù đang ngồi ăn xin bên vệ đường, ông ấy đã dừng lại để nói chuyện với người ấy!”

Ông cụ trở mắt rồi lắc đầu:

- “Nói chuyện với một người ăn xin à ...? Làm gì có chuyện đó!”
- “Nhưng thật mà, chính mắt con đã thấy mà!”

Ông cụ chịu thua:

- “Thôi được rồi, thế ông ta nói cái gì nào?”
- “Ông ấy hỏi là: anh có muốn được sáng mắt không?”
- “À, ông nhớ rồi, người ấy cũng không thấy đường, giống như ... ông ngoại.”
- “Dạ không, người ấy không giống như ông ngoại.”
- “Nhưng ... con vừa mới nói là người đó ... bị mù mà?”
- “Dạ phải, nhưng mà anh ta ... hồng có hai con mắt!”

Ông cụ hơi gật gù:

- “À, ... thì ra là như vậy! Nhưng mà anh ta ... đã trả lời ra sao?”
- “Dạ, lúc đó có một số người đi ngang qua nên con không nghe rõ anh ấy đã trả lời như thế nào. Nhưng sau đó, ông hiền lành kia đã lấy bùn và trét đầy vào hai mắt của người mù ...”

Ông cụ trợn mắt:

- “Cái gì? ... Lấy bùn mà trét vào hai mắt của người kia à? ... Chúa ơi, ông ta định làm cái gì vậy? ...”
- “Nhưng mà ông ơi, lạ lắm, sau khi người kia đi rửa cho sạch thì mắt của anh ta đã thấy được!”

Ông cụ kinh ngạc:

- “Cái gì? ... Con nói cái gì? ... Nói lại cho ông nghe nào?”
- “Dạ, anh ta đã có được đôi mắt, giống y như mọi người vậy! Anh ta đã nhìn thấy và vừa la lên vừa nhảy nhót một cách vui mừng!”

Ông cụ càng thêm kinh ngạc:

- “Một phép lạ, một phép lạ đã xảy ra sao? ... Con nói thật đó chứ, ... Êxotê?”
- “Dạ, tất cả mọi người ở đó đều thấy mà! Tụi bạn con cũng thấy nữa! Nhưng sau đó người ta bu lại đông quá làm cho con không thấy gì được!”

Đôi mắt đã bị làng của ông cụ có vẻ xa xăm:

- “Không, không thể được! Chỉ có Đấng Tạo-Hóa mới có thể làm được điều đó! Không thể được! ...”

Cô bé hơi ngạc nhiên:

- “Ừa, không thể gì vậy ông?”

Ông cụ hơi lắc đầu:

- “À, không! ... Không! ... Thế con có nói gì với mẹ con về điều này không?”

- “Dạ có, con có kể cho mẹ biết ..., rồi mẹ cũng chạy đi xem nữa, cả cậu Simêôn cũng vậy!”

Ông cụ chột hiểu:

- “Hèn gì mà mấy ngày nay, ông nghe mẹ và cậu con cứ nói luôn về một ông thầy giảng đạo nào đó. Ông thấy mẹ con cứ hỏi hỏi nấu ăn, rồi biến đi đâu mất ấy! Mà đường như nó cũng không quan tâm tới việc ăn uống nữa. Tới giờ cơm nó chỉ chạy về để dọn dẹp và sau khi ăn uống qua loa thì nó lại chạy đi. Có lẽ đúng là ông thầy đó rồi! Thế con có nghe mẹ con nói ông ấy tên là gì không?”
- “Dạ, con nghe mẹ nói ông ấy tên là **Jêsus!**”

Ông cụ nhíu mày:

- “Jêsus à ...? Jêsus có nghĩa là ... Đấng Cứu Thế!”
- “Ừa, thật không ông? Ông ấy có phải là Đấng Cứu Thế không ông?”
- “Ông cũng không biết ...! Nhưng ... nếu ông ấy làm được ... phép lạ đó thì ... có lẽ ông ấy là ... Đấng Cứu Thế thật!”

Cô bé hỏi dồn:

- “Ông ơi, như vậy thì thế giới này sắp thay đổi há ông? Con được học ở trường là khi Đấng Cứu Thế tới, thì Ngài sẽ làm mới lại tất cả!”

Đôi mắt ông cụ hơi xa xăm:

- “Phải, nhưng không phải chỉ có như vậy đâu ...!”

Cô bé ngạc nhiên:

- “Vậy là sao, ông ngoại?”

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: hòa tấu vắng vắng bài Thánh thủ trong vòng 2 phút.

- “Phải, nhiều người cũng nói y như những gì mà con vừa mới nói. Nhưng theo ý ông thì ... Đấng Cứu Thế sẽ phải trả một giá rất đắt ... để đem lại sự thay đổi cho cả thế giới này!”

Cô bé nhíu mày và lắc đầu:

- “Trả một giá rất đắt? ... Nghĩa là sao, con hông hiểu gì hết!”
- “Chỉ có một mình ta tin nơi điều đó, ... chứ không có một người nào giống như ta cả! ... Ta tin rằng Đấng Cứu Thế sẽ phải ... chịu chết, con à!”

Cô bé trở mắt:

- “Sao lại như vậy được, ông ngoại? Ở trường, con đã được học : Đấng Cứu Thế là Đấng hằng sống đời đời mà!”
- “Phải, Đấng Cứu Thế có nguồn gốc từ Đấng Tạo Hóa, cho nên Ngài cũng là Đấng hằng sống đời đời. Nhưng theo lời Kinh-thánh thì Đấng ấy cũng phải chịu chết ... để chuộc tội cho nhân loại!”

Cô bé lại nhíu mày và đưa tay gãi đầu:

- “Chuộc tội cho nhân loại ...! Chuộc tội cho nhân loại ...!”

Cô bé ngược đầu lên ông ngoại:

- “Nghĩa là sao vậy ông?”
- “Có nghĩa là như vậy: thay vì chúng ta phải chịu chết vì tội lỗi của mình, nhưng nếu Đấng Cứu Thế chết thay cho chúng ta, thì chúng ta sẽ được sống!”

Cô bé hơi gật đầu rồi lại hỏi:

- “Dạ, con hơi hiểu rồi! Nhưng một Đấng hằng sống mà lại phải chết, nghĩa là sao vậy ông?”
- “Ta cũng không hiểu! Chính vì vậy mà không có lấy một người nào đồng ý với ta. Nhưng Kinh thánh đã chép như vậy thật rõ ràng trong sách Êsai đoạn 53, không sao nhầm lẫn được. Khi ta trưng dẫn đoạn Kinh thánh ấy thì mọi người cũng lắc đầu, họ không thể nào giải thích được! Nhưng họ vẫn cho là ta đã hiểu sai Kinh thánh, vì một Đấng hằng sống thì không thể chết được.”

Cô bé có vẻ như suy nghĩ ...

Ông cụ hỏi:

- “Nhưng mà nè, con! Theo con thấy thì ông ấy khoảng bao nhiêu tuổi?”
  - “Dạ, ông ấy cũng ... như cậu Simêôn ở nhà mình.”
  - “Như Simêôn ở nhà mình, nghĩa là ... khoảng hơn 30 tuổi ...”
- Dường như nhớ lại một điều gì, ông cụ bỗng đứng dậy như hốt hoảng:
- “Ừa ..., Chúa ơi! Không lẽ ... không lẽ ... lại chính là Ngài sao? Không, ... không thể được!”
- Cô bé cũng đứng dậy và trở mắt nhìn và nắm lấy tay ông:
- “Cái gì? ... Cái gì vậy ông ngoại?”
- Ông cụ vẫn chưa hết xúc động:
- “Không ...! Không thể được ...!”

Phần 2

Ánh sáng: tối hơn

**Nhạc: độc tấu Guitar bài “Thoạt đến đêm nọ” ở nhiều “tone”
cách vắng vắng.**

Cô bé nắm lấy tay ông lão:

- “Ông ơi, ông nói cho con nghe đi ông! Chuyện gì vậy ông?”
- “Không thể được ...!”

Ông cụ từ từ ngồi xuống và nói cách chậm rãi:

- “Con ơi, cách đây hơn 30 năm, khi ông chưa bị làng mất như bây giờ, thì đã có một số lữ khách cỡi lạc đà tới thành Giêrusalem của chúng ta.”
- “Ừa, ngày nào con cũng thấy có người cỡi lạc đà đi qua những đường phố Giêrusalem mà!”
- “Nhưng con ơi, con có biết họ nói gì không? Họ hỏi rằng: Đấng Cứu Thế mới được sinh ra ở đâu? Chúng tôi đã trông thấy ngôi sao của Ngài ở bên kia trời Đông, nên mới lặn lội tới đây để tìm kiếm Ngài.”

Cô bé trở mắt:

- “Ừa ..., thật vậy sao ông?”
- “Cả thành Giêrusalem đều xôn xao về nguồn tin đó. Phần đông mọi người đều cho rằng những lời nói ấy không đáng tin, hoặc có một sự nhầm lẫn nào đây. Bởi vì nếu Đấng Cứu Thế đã giáng sinh tại Do-Thái, thì tại sao chính người Do-Thái chúng ta lại không biết gì cả?”
- “Như vậy là không có ai tin những người khách ấy sao ông?”
- “Có, có một người tin, đó là ta! Ta cũng không biết tại sao mình lại tin một cách đơn giản như thế? Nhưng ta chỉ cảm nhận một điều gì đó rất thật trong nguồn tin ấy ... Phải, biết đâu Đấng Cứu Thế đã giáng sinh thì sao?”

Cô bé tò mò:

- “Rồi sao nữa, ông ngoại?”
- “Ta bèn thu xếp hành trang rồi từ giã vợ con ta. Vợ ta là một người đàn bà dịu dàng và đầy đức tin. Bà ấy nói với ta rằng ta cứ yên tâm, vì Đức Chúa Trời sẽ lo cho bà và các con ở nhà.”

Cô bé tán thưởng:

- “Ồ, bà ngoại thật là can đảm!”
- “Nhưng khi ta tìm tới nơi quán trọ thì những người lữ khách đã không còn ở đó nữa.”

Cô bé lại trở mắt:

- “Ừa, sao vậy ông?”
- “Ta cũng không biết! Nhưng sau đó vài ngày, ta nghe có người nói rằng vua Hêrốt đã đuổi họ trở về nước hoặc đã giết họ ... gì đó. Có lẽ vì lo sợ cho ngai vàng của mình, nên ông ta không muốn cho ai nói về Đấng Cứu Thế cả. Thật là độc ác! ... Dầu sao thì tất cả cũng chỉ là những tin đồn, khi người ta không còn gặp lại các vị lữ khách ấy nữa ...”

Cô bé thắc mắc:

- “Nhưng ... còn Đấng Cứu Thế thì sao ..., ông ngoại?”
- “Ta cũng không biết, nhưng nếu thật là Đấng Cứu Thế đã giáng sinh vào lúc đó, thì hôm nay Ngài phải ... hơn 30 tuổi. Đúng rồi con ơi, một sự trùng hợp lạ lùng! Có lẽ người này thật là Đấng Cứu Thế mà chúng ta đang trông đợi!”

Giọng cô bé như chùng xuống:

- “Nhưng nếu ông ấy phải chết thì ... thật là tội nghiệp! Con thấy ông ấy ... rất là hiền lành!”
- “Nếu Kinh thánh đã nói như vậy thì điều ấy phải xảy ra, mặc dù chúng ta không hiểu hết được ý nghĩa của nó. Thậm chí Kinh thánh còn nói chính xác rằng Đấng Cứu Thế sẽ phải chịu chết vào năm nào nữa kia!”

Cô bé lại càng thêm kinh ngạc:

- “Ừa, thật không ông ngoại?”
- “Thật chứ, sách Đaniên trong Kinh-thánh có nói rằng Đấng Cứu Thế sẽ phải chịu chết vào năm thứ ... à ... năm thứ ... năm thứ ... 483, sau khi thành Giêrusalem đã được xây dựng lại!”

Cô bé há hốc:

- “Ông ơi ..., ông có nhớ đúng không ông? Ông nói là năm thứ ... 483 ... hả ông?”
- “Phải, làm sao mà ta quên được! Chỉ có điều là ta đã quá già và lại bị lãng mất cho nên ... ta không còn quan tâm tới thời gian nữa.”

Cô bé mở nhanh quyển sách trên tay, rồi kêu lên:

- “Ông ơi, năm nay là năm thứ ... 483 đó ông!”

Ông lão thẳng thốt và đứng bật dậy:

Ánh sáng: sáng lên như cũ

Nhạc: hồi hộp

- “Cái gì? ... Con nói cái gì? ... Năm nay là năm thứ ... 483 à?”
- “Đúng rồi ông ơi, hồi sáng con học bài nè: năm nay là năm thứ 483 sau khi thành Giêrusalem đã được xây dựng lại!”

Ông lão lẩm bẫm:

- “Không! ... Không thể được! ... Không thể được! ...”

Rồi bỗng ông lão tất tả:

- “Con ơi, chúng ta phải lập tức đi gặp Ngài! Phải lập tức đi gặp Ngài! Chúng ta phải báo cho Ngài biết rằng năm nay ... Ngài phải bị giết!”
- “Nhưng Kinh thánh đã nói như vậy rồi, thì làm sao mà thay đổi được hả ông?”
- “Ta cũng không biết! Nhưng ta không thể đứng yên lặng để nhìn mọi sự xảy ra được! Chúng ta phải đi gặp Ngài, con ơi, hãy dẫn đường cho ta!”

Phần 3

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: hồi hộp và dồn dập hơn nữa

Bỗng một phụ nữ có vẻ xốc xếch chạy vội tới:

- “Cha ơi cha! Nguy rồi cha ơi! Nguy rồi ...!”

Ông cụ ngạc nhiên:

- “Cái gì ...? Cái gì vậy?!”

Người phụ nữ vừa nói vừa tuôn tràn giọt lệ:

- “Cha ơi ..., cha ơi ..., người ta định ... đóng đinh Chúa Jêsus ... trên cây thập tự!”

Cụ già trở mắt:

- “Sao ...? Người ta định ... đóng đinh ... Chúa Jêsus à? Nhưng ... tại sao vậy?”
- “Tại vì ... cách đây mấy hôm, Ngài đã ... lên án ... các thầy tế lễ!”
- “Sao ...? Lên án các thầy tế lễ ...? Người ấy dám ...? ...”

Cụ già khựng lại chừng một vài giây, rồi cụ bỗng kêu lên:

- “Hahahaha ...! Phải rồi ...! Phải lên án cái đám đó chứ ...! Đó là bọn giả nhân giả nghĩa ..., tham tiền cướp của ..., lương tâm chai lì ... mà! ..... Hơ ...!”

Cụ già đưa tay lên che miệng, dường như cụ đã lỡ nói một điều gì đó, rồi cụ bỗng tiếp tục kêu lên và cười vang với vẻ mãn nguyện:

- “Phải rồi ...! Phải lên án cái đám đó ...! Đó là những kẻ cuồng tín ..., khô khan ..., trục lợi ..., không có tình người ... mà! Tại sao ... tại sao lại có một người ... khôn sáng ... và can đảm như vậy ...? Hahahaha ...! Làm sao mà lại có một người ... nhìn thấy rõ được tâm địa ... của bọn người ấy chứ ...? Hahahaha ...!”

Nhưng bỗng cụ nhớ ra một điều gì:

- “ Nhưng ..., nhưng con vừa mới nói là ...”

Ánh sáng: như cũ

Nhạc: hòa tấu bài Thánh thủ cách chậm rãi và vắng vắng

- “Cha ơi, người ta đã quyết định ... đóng đinh Chúa Jêsus vào sáng hôm nay! Thật là tội nghiệp ...! Ngài không hề làm một điều gì xấu cả ...! Khi thấy Ngài vác cây thập tự trên vai ..., con đã phải chạy về đây ... vì con không biết mình phải làm gì nữa ...! Cha ơi, tại sao người ta lại có thể tàn nhẫn như vậy ..., hả cha?”

- “Còn ... Simêôn đâu?”

- “Dạ, Simêôn không chịu xa rời Chúa Jêsus trong lúc này, cha à!”

Đôi mắt ông cụ như nhìn về xa xăm:

- “Tổ phụ của chúng đã từng ném đá các đấng tiên-tri thuở xưa, và giờ đây chính chúng lại đóng đinh Đấng Cứu Thế!”

- “Phải, tất cả mọi người đều nhìn nhận Ngài là Đấng Cứu Thế. Chỉ có những thầy tế lễ và những người ăn mặc đạo mạo là không nhìn nhận. Cha ơi, họ tìm mọi cách để xách động mọi người đứng về phía mình!”

- “Phải, đó là những kẻ thủ đoạn và hèn hạ! Vậy mà lúc nào cũng có vô số người chạy theo chúng.”

- “Mẹ ơi, mẹ nói là Chúa phải vác cây thập tự hả mẹ?”

- “Phải, nhưng giờ thì có lẽ Ngài đã bị đóng đinh trên đồi Gôgôtha rồi, con à!”

Người mẹ nức nở:

- “Mẹ không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh ấy! Không bao giờ!”

Cô bé cũng òa khóc và ôm lấy mẹ:

- “Mẹ ơi, con thấy Chúa hiền lắm ... mà tại sao người ta lại muốn giết Chúa vậy , mẹ?”

Bỗng người mẹ quay sang ông cụ:

- “Cha ơi, còn có hi vọng gì không cha?”

- “Con ơi, hãy dẫn ta lên đồi Gôgôtha! Ta muốn được có mặt ở đó, dầu chỉ một lần trong đời!”

- “Để làm gì vậy cha? Cha không nhìn thấy gì cả, thì cha lên đó để làm gì?”

- “Dẫu ta không nhìn thấy Ngài, nhưng chắc chắn là Ngài sẽ nhìn thấy lòng ta! Ngài sẽ biết rằng cách đây hơn 30 năm, đã có một người muốn đi tìm Ngài trong đêm giáng sinh, nhưng không được!”

- “Dạ, con vâng lời cha! Con sẽ dẫn cha đi lên đồi Gôgôtha! Mau mau đi cha, có lẽ Ngài bị đóng đinh đã mấy giờ rồi, con không biết rằng chúng ta lên trên đó có còn kịp hay không? Êxotê, con hãy ở nhà để cầu nguyện và chờ chúng ta trở về!”

Cô bé gạt nước mắt:

- “Dạ!”

Ánh sáng: từ từ tắt hết đèn cho tới khi chỉ còn sáng mờ trên sàn diễn

Nhạc: hòa tấu Guitar bài Thánh thủ cách vắng vắng

Nhưng khi họ chỉ dợm bước ra đi thì bầu trời bỗng tối sầm lại và càng lúc lại càng tối hơn.

- “Nhưng, cha ơi, không kịp nữa rồi! Bầu trời bỗng tối sầm lại, không biết có chuyện gì đang xảy ra? Con cảm thấy sợ quá, cha ơi! ”

Êxotê vụt ôm lấy người mẹ:

- “Trời tối quá, mẹ ơi! Mẹ đừng đi nha mẹ, con sợ lắm!”

Người mẹ ngồi xuống và ôm lấy đứa con:

- “Mẹ không đi đâu con! Chúng ta sẽ không rời nhau nửa bước trong lúc hoạn nạn, con à!”

Đôi mắt của ông cụ như nhìn vào một nơi xa xôi nào đó:

- “Bầu trời đã tối sầm lại vào giữa ban ngày sao? Thôi rồi, chúng ta không thể đi đâu được nữa rồi! Nhưng ta đã hiểu, con ơi! Đây là giây phút quan trọng nhất trong lịch sử đó con!”

Người phụ nữ ngược lên:

- “Tại sao vậy, cha?”

Ông cụ nói lớn tiếng dường như cho cả mọi người cùng nghe:

- “Ngài đang gánh thay tội lỗi cho cả loài người, con à?”

Ánh sáng: tối mờ như cũ

Âm thanh: Một tiếng sét nổ vang trời và tiếp theo là tiếng mưa to (10 giây)

Màn hình: chiếu cảnh Chúa Jêsus bị đóng đinh trên cây thập tự

giữa lúc trời đang mưa to (10 giây)

Nhạc: có tiếng ngân của nhiều giọng nam hợp xướng

để đưa người ta trở về với quá khứ (10 giây)

Ông cụ tiếp tục nói lớn, như trút đổ:

- “Giờ đây thì ta đã hiểu ...! Ngài phải chịu chết để chúng ta có thể nhận được sự tha thứ tội lỗi, con à!”

Người phụ nữ hỏi:

- “Ngài đang gánh thay tội lỗi của mỗi một chúng ta trên cây thập tự sao, cha?”
- “Phải, tội lỗi của mỗi một chúng ta!”

Cô bé Êxotê hỏi ông cụ trong nước mắt:

- “Ông ơi, như vậy thì Chúa có bị đau nhiều không ông?”

Đôi mắt ông cụ cũng nhạt nhòa:

- “Ngài bị đau đớn không thể tưởng tượng ra được. Những cây đinh đóng vào tay và chân Ngài cũng không thể so sánh được với nỗi thống khổ trong linh hồn Ngài, khi Ngài phải chuộc tội cho cả loài người!”

Ánh sáng: tối mờ như cũ

Âm thanh: Một tiếng sét lại nổ vang và trời tiếp tục mưa to (5 giây)

Màn hình: chiếu cảnh đôi Gôgôtha nhìn từ phía xa giữa lúc

bầu trời bị tối và mưa to (5 giây)

Nhạc: tiếng ngân của nhiều giọng nam vẫn tiếp tục để ... (5 giây)

Cả ba người cùng ôm lấy nhau trong nước mắt. Bỗng, họ cảm thấy mặt đất như rung chuyển ở dưới chân mình, người phụ nữ kêu lên:

Ánh sáng: vẫn tối mờ

Âm thanh: tiếng động đất kéo dài

Quạt: thổi mạnh làm tung bay tóc của các vai diễn

- “Cha ơi, có động đất! Động đất!”

Tất cả mọi vật trong căn nhà đều rung chuyển, cô bé Êxotê ôm chầm lấy mẹ trong tiếng khóc:

- “Con sợ quá ..., mẹ ơi! Con sợ quá ...!”

Ông cụ trấn an mọi người:

- “Không sao đâu ...! Không sao đâu các con ...! Hôm nay là một ngày trọng đại, ta tin rằng sẽ không có điều gì xấu xảy ra đâu!”

Họ ôm lấy nhau và cúi đầu cầu nguyện cho đến khi mọi sự đã được trở lại bình thường.

Ánh sáng: sáng hơn một chút, rồi cứ sau 30 giây lại sáng hơn

Âm thanh: chấm dứt tiếng động đất, nhưng có một vài tiếng chim hót.

Quạt: tắt

Nhạc: hòa tấu bài Thánh thủ cách sâu lắng và nghe vắng vắng

Rồi người phụ nữ từ từ ngược đầu lên và nói:

- “Cha ơi, trời đã dần dần sáng lại. Nó giống như buổi bình minh vậy đó cha.”

Một vài tiếng chim hót trên cây như để minh họa cho ông cụ về những điều người phụ nữ vừa nói. Bỗng, cô bé Êxotê hét lên:

- “Kìa, cậu Simêôn! Cậu Simêôn đã về!”

Một người đàn ông cũng vừa bước về nhà với vẻ mệt mỏi. Người phụ nữ hỏi:

- “Simêôn! Em vừa ở đồi Gôgôtha trở về đó phải không?”

Simêôn chỉ lắc đầu cách chán nản mà không nói gì. Ông cụ bèn hỏi:

- “Chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì khi mặt đất rung chuyển, Simêôn?”

Đầu Simêôn hơi ngược về một phía xa xăm và lại cúi xuống khi anh trả lời:

- “Ngài đã chết rồi!”

Mọi người đều khẽ lắc đầu trong nước mắt và cúi xuống sau câu nói ấy, chỉ có bé Êxotê là vẫn nhìn chăm chăm vào cậu mình.

Rồi bỗng anh nói như hét lên và phân trần:

- “Không ai có thể làm gì được! Nhưng đừng như chính Ngài cũng muốn cho mọi việc phải xảy ra như vậy ...

Simêôn lắc đầu với vẻ bối rối, rõ ràng là anh không hiểu được những gì đã xảy ra:

- “Em không hiểu gì hết! Mọi người đều không hiểu tại sao ... Ngài lại muốn chọn lấy cái chết?”

Cụ già đặt tay lên vai chàng trai:

- “Con ơi, Ngài phải chọn lấy cái chết là để chúng ta được sống! Ngài phải mang lấy hình phạt là để chúng ta được tha thứ đó con!”

Chàng trai nhìn ông cụ bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- “Thật vậy sao cha?”

Ông cụ khẽ gật đầu:

- “Phải, đó là những gì mà Kinh thánh đã nói từ 700 năm trước, và ngày nay đã được ứng nghiệm: Đấng Cứu Thế phải chịu chết để chuộc tội cho nhân loại, con à!”

Chàng trai nhíu mày và nhìn về một phía xa xăm:

- “Chuộc tội cho nhân loại à ...?”

Rồi chàng thở ra và gật gù, như vừa trút đi được một gánh nặng:

- “Thì ra là như vậy!”

Ông cụ nói tiếp:

- “Như vậy, cái chết của Ngài không phải là kết thúc, mà là khởi đầu cho một thời đại mới. Đó là tất cả những gì mà ta có thể hiểu được!”

Cô bé Êxotê lại kêu lên:

- “Nhưng ông ơi, Đấng Cứu Thế cũng là Đấng hằng sống đời đời, cho nên Ngài không thể chết được!”

Ánh sáng: sáng tới mức gần tối đa

Nhạc: độc tấu Guitar nhanh và văng vẳng bài “Thoạt đến đêm nọ”

Ông cụ gật đầu trả lời và hướng mắt lên phía bầu trời:

- “Phải, ta cũng tin như vậy! Có lẽ trong những ngày sắp tới, chúng ta sẽ được hiểu nhiều hơn về thời đại mới của Ngài. Ồ, hình như trời đã sáng tỏ rồi, phải không ...? Hãy qui xuống đi các con! Hãy thờ phượng Đấng vừa mới chịu chết vì chúng ta! Ngài sẽ đem lại cho chúng ta một cuộc đời tươi sáng, các con à! »

Tất cả những người con cùng qui xuống bên ông lão và hướng về nước Thiên-đàng, giống như bầu trời đang sáng lên cách rực rỡ trên đầu họ.

(nhóm kịch đứng yên bất động trong suốt phần Tiếng vọng)

Ánh sáng : sáng tới mức tối đa

Nhạc : hòa tấu cách hoành tráng một phần của bài Thoạt đến đêm nọ trong 5 giây, nhưng chỉ còn nghe văng vẳng và nhanh trong suốt phần Tiếng vọng

Tiếng vọng : Ba ngày sau, Chúa Cứu Thế đã sống lại và hiện ra cho hơn 500 môn đồ xem thấy. Họ đã ôm lấy chân Ngài, đã sờ vào những vết thương trên tay chân Ngài và cùng dùng bữa với Ngài trong niềm hạnh phúc vô biên. Trước khi được tiếp lên trời, Ngài đã dặn dò các môn đệ rằng : «Những lời mà Kinh thánh đã chép về ta phải được ứng nghiệm, rằng Đấng Cứu Thế phải chịu nhiều đau đớn, để làm nên sự cứu chuộc cho nhân loại. Vậy, các con hãy đi khắp thế gian để đem Tin-lành này đến cho mọi người! Những ai tin lời các con sẽ nhận được sự tha thứ tội lỗi và sự sống đời đời trên Thiên đàng.»

Ánh sáng : như cũ

Nhạc : kết thúc trong sự hoành tráng

(nhóm kịch rút lui trong bóng tối)

Nguyễn Tri Phương 24/4/2009

Saigon, Việt Nam

Trần Minh-Mẫn

Email : man_tranminh@yahoo.com

ĐTĐĐ : 01.685.237.917